

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **H. M.**, státní příslušnost Ukrajina, bytem ...
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Jančou, sídlem Mikulášské
nám. 11, Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlím nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-8310-5/SO-2015,

takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2018, č. j. MV-8310-5/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 11. 2014, č. j. OAM-26976-17/DP-2014. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

II.

Žaloba

2. Kromě námitek uvedených v odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, s nimiž se žalovaná dostatečně nevypořádala, žalobce s napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasil a považoval je za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Podle názoru žalobce bylo napadené rozhodnutí přehnaně formalistické, vůči žalobci nepřiměřené tvrdé a nedostatečně opřené o objektivní odůvodnění.
3. Bližším posouzením případu žalobce měla a mohla žalovaná dospět ke zcela opačným závěrům. Žalobce na území České republiky (dále jen „ČR“) řádně plní veškeré své povinnosti a chová se zcela v souladu se zákonem. Žalovaná bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobce.
4. Žalobce shledal pochybení správního orgánu také v tom, že napadené rozhodnutí bylo zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto konkrétním případě naplněno nebylo.
5. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě zejména uvedla, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční bylo vydáno v souladu s právními předpisy a konstantní správní judikaturou, nebylo nepřezkoumatelné ani nezákonné.
7. K žalobnímu bodu týkajícímu se zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá od r. 2007, avšak samotná délka pobytu není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34: *„Správní orgány i městský soud ve svých rozhodnutích nicméně zdůvodnily, z jakého důvodu je zásah do rodinného života stěžovatelky přípustný a přiměřený. Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by vazby stěžovatelky na území České republiky byly natolik silné, že by její nucené vycestování bylo nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého života. Stěžovatelčino prosté tvrzení, že si v České republice vytvořila silné rodinné a osobní vazby, neobstojí, neboť není ničím podložené.“*
8. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uzavřela, že v řízení, které

předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V.

Posouzení věci soudem

9. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce se i přes výzvu soudu ve lhůtě dvou týdnů nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Soud primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS; toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou.
12. Prizmatem řečeného, podstatná část žaloby neobstojí. Vždyť jak jinak nahlížet na obecné a konkrétními tvrzeními nepodložené námitky typu „napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřiměřené a nesprávné (...), přehnaně formalistické, nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřené o objektivní zdůvodnění“, když správní orgán mohl a měl „bližším a nikoliv pouze

formalistickým posouzením případu (...) dospět ke zcela opačným závěrům.“ Podobně vágní je tvrzení, že žalovaná „*bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobkyně*“, přičemž „*rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto případě naplněno nebylo.*“ Žalobce nikterak nekonkretizoval, v čem je rozhodnutí nezákonné či nesprávné, v čem přesně spatřuje nedostatky jeho odůvodnění, jaké konkrétní okolnosti nebyly zkoumány, příp. jaká žalobcova práva nabytá v dobré víře byla porušena. Takto formulové námitky proto objektivně nebylo možné vypořádat.

13. Jedinou přezkoumatelnou námitkou bylo tvrzení o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jejich dopadu do žalobcova osobního a rodinného života, ani ona však není důvodná. Je třeba si uvědomit, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo zahájeno na základě žádosti žalobce, přičemž podle § 50 odst. 3 správního řádu „*správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“ V uvedeném typu řízení tak správní orgán zjišťuje okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a zjišťování dalších skutečností je do značné míry závislé na aktivitě účastníka. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu prvoinstančního řízení nenamítl, že by rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého či rodinného života a ani nevysvětlil, jakou podobu by měl takový zásah mít. Prvoinstanční orgán se ve svých úvahách o podobě dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce opřel o skutečnosti, které sám žalobce uvedl v rámci výslechu, a dovedl z nich naprosto logické závěry, které soud v plném rozsahu aprobejuje.
14. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

15. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 20. 6. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.